

[Horn.]

organisationerne er tjent med, at der skal laves nogen Agnethe Hansen-sag på dette forhold.

Afrundende kan jeg sige, at vi tror, at forslagene vil medføre en betydelig forbedring af vor folkeskole. Vi er kommet det øvrige Skandinavien nærmere, vi har fået en folkeskole, der passer bedre til de menneskelige mål, som efterkrigstiden har sat. Det var vel det samme synspunkt, som fik den tidligere formand for Danmarks Lærerforening til i en af de sidste beretninger at sige, at én ting i hele den skoledebat var sikker, og det var, at den skolelov, vi havde, ikke ville vedblive at bestå. Det er ganske naturligt, eftersom et stort flertal her i tinget og i befolkningen i mere end 20 år har set, at det, man gennemførte i 1937, egentlig ikke var det, man havde ønsket efter de forudgående års skoledebat. Jeg skal ikke gå i rette med mindretallet, fordi det ikke vil medvirke til at gennemføre ændringen i vor skolelovgivning. Jeg tror, mindretallet vil føle sig lettet ved, at det nu ikke længere skal være i alarmberedskab, ja, i de sidste uger kan man vel sige allerhøjeste alarmberedskab for at forhindre, at der skete noget.

For at der ikke skal danne sig myter om det 8. skoleår, vil jeg gentage, hvad jeg sagde ved første behandling, at vi i de 5 første måneder, vi forhandlede om midterlinjeforslaget, holdt døren åben og pressede det konservative folkepartis medlemmer i udvalget til at tage standpunkt til det 8. skoleår. Det ville man ikke, og først et halvt års tid senere, da det viste sig, at forhandlingerne mellem de øvrige partier gik i retning af det nu foreliggende, tog man standpunkt. Jeg nævner det, for at man ikke skal skyde os i skoene, at vi ikke har villet medvirke til at gøre det 8. skoleår obligatorisk. Muligheden har foreligget og forelå i lang tid, men da ville man ikke være med.

Da jeg for nogle uger siden bladede mine notater igennem fra udvalgsforhandlingerne

i 1955-56, stødte jeg gentagne gange på et spørgsmål fra det ærede medlem hr. Poul Sørensen om, hvorfor man egentlig ikke skal have lov at dele i byskolen, som man hidtil har gjort. Ærede medlem, nu får vi denne deling, så forstår jeg ærlig talt ikke rigtig, hvad det er, der forhindrer, at man fra konservativ side, i hvert fald fra det ærede medlems side, skulle kunne gå med til det, der nu foreligger; fagområderne er jo de samme som tidligere. Men man har altså ikke ment, at man kunne gå med. Man stritter imod til det sidste, og jeg tror, det ærede medlem nu må erkende, at det er en af de politiske fejlurderinger, som han i de seneste år har været ude for nogle gange.

Jeg tror, at den risiko, som man her foregiver at der er ved, at vi skaber en ringere studentereksamen og derved også en ringere uddannelse fra universitetet og videre fremad, er ubegrundet. For historiens skyld bør jeg vel også tilføje, at det ærede medlem ikke alene skal hænge på, at det gik sådan. For at få den rigtige historieskrivning frem til sin tid er det vist meget nyttigt, at det her bliver sagt, at vil man finde frem til denne store forskel i opfattelserne mellem mindretal og flertal, så bliver man nødt til at kigge noget på de ting, der skete omkring det tidspunkt, da det udvalg nedsattes, som senere nåede frem til midterlinjeforslaget, alt det, der gik forud. Så har man først fat i, hvorledes den politiske stilling er. Jeg siger det, for at ikke historieskrivere senere skal komme galt af sted og tro, at det alene skyldes den måske noget taktisk betonedede indstilling, som det ærede medlem hr. Poul Sørensen har givet udtryk for gennem årene.

Vi mener ikke, at den betragtning, som er gjort gældende nogle gange, at denne ændring i vor skolelovgivning får social slagside, er rigtig. Det er gentaget nogle gange, og jeg skal ikke afvise, at der er enkelte lærere, skoleinspektører m. v., der ikke så lang tid tilbage har kunnet nævne eksempler på, at noget sådant har været tilfældet; men jeg føler mig fuldstændig overbevist om,